

Wyrok z dnia 8 kwietnia 2009 r.

II UK 346/08

Przepisy art. 129a, 131 i 133 ustawy z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2004 r. Nr 159, poz. 1667 ze zm.), według których fundusz dokonuje wypłaty kwalifikowanej połowy środków zgromadzonych na rachunku zmarłego małżonka (art. 131 ust. 1 tej ustawy), zaś druga połowa (należna małżonkowi z tytułu wspólności majątkowej) pozostaje w systemie, i jest „przechowywana” przez fundusz do czasu osiągnięcia przez tę osobę wieku emerytalnego, są zgodne z art. 67 ust. 1 Konstytucji RP.

Przewodniczący SSN Jerzy Kuźniar (sprawozdawca), SSN Małgorzata Gersdorf, Herbert Szurgacz.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 kwietnia 2009 r. sprawy z wniosku Ewy K.-B. przeciwko [...] Otwartemu Funduszowi Emerytalnemu z siedzibą w W. o wypłatę środków z funduszu emerytalnego, na skutek skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 3 kwietnia 2008 r. [...]

1. u c h y l i ł zaskarżony wyrok oraz zmienił poprzedzający go wyrok Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu z dnia 30 stycznia 2007 r. [...] w ten sposób, że oddalił powództwo;

2. nie obciążył powódki kosztami postępowania kasacyjnego.

U z a s a d n i e n i e

Pozwem z dnia 27 grudnia 2005 r. Ewa K.-B. wniosła o zasądzenie od pozwanego Otwartego Funduszu Emerytalnego [...] z siedzibą w W. kwoty 17.541,17 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 19 października 2005 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 4.800 zł. Na rozprawie w dniu 14 listopada 2006 r. powódka rozszerzyła powództwo,

dochodząc ostatecznie zasądzenia kwoty 19.337,21 zł z ustawowymi odsetkami. W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Wyrokiem z dnia 30 stycznia 2007 r. [...] Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu uwzględnił powództwo, zobowiązując pozwanego do wypłaty z rachunku [...] utworzonego na nazwisko powódki kwoty stanowiącej iloczyn jednostek uczestnictwa i ceny jednostki na dzień jej wypłaty oraz zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 360 zł tytułem kosztów zastępstwa adwokackiego, oddalając powództwo w pozostałym zakresie. Podstawę rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji stanowiły następujące ustalenia faktyczne. W dniu 23 czerwca 1999 r. Janusz B., mąż powódki przystąpił do Otwartego Funduszu Emerytalnego [...] w związku z czym został dla niego utworzony rachunek o numerze [...]. W deklaracji jako osoba uposażona została wskazana żona uprawnionego - powódka w obecnym postępowaniu. Janusz B. zmarł w dniu 2 lipca 2005 r., zaś w dniu 29 września 2005 r. pozwany Otwarty Fundusz Emerytalny przekazał na rzecz Ewy K.-B. kwotę 14.208,37 zł - 100% środków należnych osobom uposażonym po śmierci członka funduszu. Powódka zwróciła się do pozwanego o wypłatę pozostałych zgromadzonych środków na rachunku jej zmarłego męża w funduszu, zaś pozwany odmawiając wypłaty wskazał, że zgodnie z obowiązującymi przepisami Fundusz jest zobligowany do otwarcia dla powódki rachunku w celu dokonania wypłaty transferowej połowy środków zgromadzonych na rachunku jej zmarłego małżonka, w zakresie w jakim środki te stanowiły przedmiot małżeńskiej wspólności majątkowej. W piśmie wskazano także, że prawo do wypłaty tych środków powódka uzyska po złożeniu odpowiedniego wniosku wraz z decyzją przyznającą uposażenie w stanie spoczynku. Pozwany otworzył na rzecz powódki rachunek [...], na którym zgromadzono 718,90170 jednostek uczestnictwa. Przedstawiony stan faktyczny nie budzi wątpliwości między stronami.

W uzasadnieniu wyroku z dnia 30 stycznia 2007 r. uwzględniającego powództwo, Sąd pierwszej instancji wskazał, że w przypadku śmierci członka OFE zgodnie z art. 131 ust. 3 ustawy z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2004 r. Nr 159, poz. 1667 ze zm.) stosuje się odpowiednio art. 128 ustawy, który stanowi, iż w przypadku, gdy współmałżonek zmarłego nie posiada rachunku w OFE, a nadto w odpowiednim terminie rachunku takiego nie założy, wówczas OFE do którego należał zmarły małżo-

nek, otworzy dla współmałżonka rachunek i dokona transferu należnych mu środków po zmarłym małżonku. W ocenie Sądu pierwszej instancji, z uwagi na fakt, że powódka jako sędzia nie podlega ubezpieczeniom społecznym (art. 91 § 9 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych, Dz.U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) jej członkostwo w OFE nie jest możliwe, środki zgromadzone na rachunku zmarłego członka funduszu - należne jego małżonkowi - winny być mu wypłacone bezpośrednio. Ponieważ środki na rachunku w OFE zapisywane są w formie jednostek uczestnictwa, Sąd Okręgowy zobowiązał pozwanego do przeliczenia ich wartości na dzień wypłaty, oddalając powództwo w części dotyczącej odsetek.

Na skutek apelacji pozwanego, Sąd Apelacyjny w Poznaniu oddalił apelację, dzieląc ustalenia Sądu pierwszej instancji, uznając trafność zapadłego orzeczenia (wyrok z dnia 3 kwietnia 2008 r. [...]). W ocenie Sądu drugiej instancji, art. 131 ust. 3 ustawy z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych - wykładany celowościowo - nie znajduje w sprawie zastosowania, a skoro pozwany, na podstawie art. 128 w związku z art. 131 ust. 3 ustawy o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych, otworzył rachunek w OFE dla powódki i przekazał nań środki po zmarłym mężu, to środki te winny być jej wypłacone.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości skargą kasacyjną pełnomocnik pozwanego i zarzucając naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 128 w związku z art. 131 ust. 3 oraz błędne zastosowanie art. 132 ust. 1 ustawy z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie w całości powództwa, ewentualnie uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu, wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest uzasadniona, a jej uwzględnienie powoduje uchylenie zaskarżonego wyroku i zmianę wyroku Sądu pierwszej instancji poprzez oddalenie powództwa. Stosownie do art. 398¹³ § 1 i 2 k.p.c., Sąd Najwyższy rozpoznaje sprawę w granicach skargi kasacyjnej (jej podstaw) i jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, jeżeli skarga nie zawiera zarzutu naruszenia przepisów postępowania - tak jak w rozpoznawanej sprawie (bądź jeżeli taki zarzut okaże się niezasadny).

Na wstępie należy przypomnieć, że w systemie ubezpieczeń społecznych obowiązującym od dnia 1 stycznia 1999 r. (ustawa z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych - jednolity tekst: Dz.U. z 2007 r. Nr 11, poz. 74 ze zm.), ubezpieczenie emerytalne realizowane jest równolegle przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych oraz wybrany przez ubezpieczonego otwarty fundusz emerytalny i zakład emerytalny, wypłacający emeryturę dożywotnią (art. 3 ust. 4 pkt 11 i 12, art. 111 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych). Środki na przyszłe świadczenia emerytalne, które pochodzą ze składek ubezpieczonego oraz z uzyskanych przez otwarty fundusz emerytalny dochodów z zainwestowania określonych środków, będą w przyszłości wypłacone przez przeniesienie ich do wskazanego zakładu ubezpieczeń emerytalnych, w którym ubezpieczony wykupi dożywotnią rentę. W związku z tym, zgodnie z art. 39 i 111 ust. 2 i 3 powołanej wyżej ustawy systemowej, niektórzy ubezpieczeni urodzeni po dniu 1 stycznia 1948 r. i wszyscy urodzeni po dniu 1 stycznia 1968 r. zobowiązani są do zawarcia umowy z otwartym funduszem emerytalnym, na którego rachunek - stosownie do art. 22 ust. 3 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i art. 95 ustawy z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych - Zakład Ubezpieczeń Społecznych odprowadza pochodzącą od ubezpieczonego część składki wynoszącą 7,3 % podstawy jej wymiaru. Część składki przypadająca na rzecz otwartego funduszu emerytalnego podlega przekazaniu począwszy od dnia najbliższej płatności składki na ubezpieczenie emerytalne, dokonanej po otrzymaniu przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych zawiadomienia od otwartego funduszu emerytalnego o zawarciu przez ubezpieczonego umowy członkowskiej (art. 111 ust. 8 ustawy systemowej), a gdy ubezpieczony nie dopełnił obowiązku zawarcia umowy z otwartym funduszem emerytalnym - w ciągu 15 dni liczonych od następnego dnia roboczego po dniu przeprowadzenia losowania (art. 39 ust. 4 ustawy o systemie) oraz bieżąco niezwłocznie, nie później jednak niż w ciągu 15 dni roboczych, licząc od otrzymania składki opłaconej przy użyciu dokumentów płatniczych, raportów miesięcznych i deklaracji (art. 47 ust. 9 ustawy systemowej). Składka na ubezpieczenie społeczne ma charakter obowiązkowy (przymusowy), celowy, odpłatny i bezzwrotny. Oznacza to, że należności z tytułu składek mogą być dochodzone w trybie właściwym do ściągania opłat publicznych i podatków, zaś fundusze pochodzące ze składek mogą być przeznaczane tylko na wypłatę świadczeń. Odpłatność zakłada związek pomiędzy obowiązkiem uiszczania składek a prawem do świadczeń, którego realizacja następuje w razie zajścia przewidzianych prawem

zdarzeń. Jeśli jednak zdarzenie (ryzyko) nie zajdzie, składka na ogół nie podlega zwrotowi. Wynika z tego więc, że za wpłaconą składkę otrzyma się w razie zajścia tzw. ryzyka ubezpieczeniowego od instytucji, która tę składkę pobrała, należne świadczenie. Składka na ubezpieczenie emerytalne należna od ubezpieczonego (9,76% podstawy jej wymiaru) albo jest w całości przekazywana do funduszu emerytalnego, albo jest dzielona pomiędzy ten fundusz i otwarty fundusz emerytalny (tzw. drugi filar) w ten sposób, że kwotę równą 7,3% podstawy wymiaru składki Zakład Ubezpieczeń Społecznych przekazuje do wskazanego otwartego funduszu emerytalnego, a kwota równa 2,46% podstawy wymiaru pozostaje w funduszu emerytalnym. Powyższy podział składki jest obowiązkowy w odniesieniu do osób, które urodziły się po 31 grudnia 1968 r. Składkę w całości (9,76%) przekazuje się do ZUS, jeśli ubezpieczony urodził się przed 1 stycznia 1949 r. Osoby urodzone po 31 grudnia 1948 r., a przed 1 stycznia 1969 r. mogły same zdecydować, czy ich składka emerytalna będzie w całości wpłacana do funduszu emerytalnego, czy też dzielona pomiędzy ten fundusz i otwarty fundusz emerytalny zarządzany przez powszechne towarzystwo emerytalne. Na koncie prowadzonym przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych jest więc gromadzona składka na emeryturę w wysokości albo 19,52%, albo 12,22% podstawy wymiaru.

Składka przekazywana do OFE jest też składką na ubezpieczenie emerytalne, a nie wkładem oszczędnościowym, co ma i ten skutek, że członek OFE nie może rozporządzać środkami na swoim rachunku. W literaturze podkreśla się nadto, że składka ma charakter świadczenia publicznego i charakteru takiego nie traci także po przekazaniu na rzecz OFE (R. Pacud: Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2004 r., II UZP 7/04, OSP 2005 nr 4, poz. 46, s. 190 - 193; T. Bińczycka-Majewska, Zabezpieczenie ryzyka starości w nowym systemie prawnym, Studia Prawno-Ekonomiczne 2003 t. 67, s. 42-43.)

W świetle ustawy z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych, otwarty fundusz emerytalny jest wyposażoną w osobowość prawną i powołaną na czas nieograniczony wyodrębnioną masą majątkową powstałą ze składek członków funduszu, gromadzącą i inwestującą środki pieniężne z przeznaczeniem na wypłaty dla członków po osiągnięciu przez nich wieku emerytalnego (art. 2 ust. 2 tej ustawy). W tym celu zakłada się dla każdego członka otwartego funduszu emerytalnego indywidualny rachunek, na którym ewidencjonuje się wpłacane składki i pobrane opłaty, a zgromadzone na tym koncie środki przelicza się na jed-

nostki rozrachunkowe. Emerytura z otwartego funduszu emerytalnego (tzw. drugi filar), pochodzić będzie z części obowiązkowej składki poprzednio w całości wnoszonej do FUS i stanowić integralną część świadczenia zabezpieczającego ryzyko osiągnięcia wieku emerytalnego. Jeśli członek otwartego funduszu emerytalnego nie dożyje wieku emerytalnego, to środki zgromadzone na koncie podlegają wypłacie zgodnie z zasadami określonymi w art. 131 i 133 ustawy z 28 sierpnia 1997 r. I tak, jeżeli członek funduszu w chwili śmierci pozostawał w związku małżeńskim, fundusz dokonuje wypłaty kwalifikowanej połowy środków zgromadzonych na rachunku zmarłego małżonka (art. 131 ust.1), jeżeli małżeństwo uległo rozwiązaniu lub unieważnieniu wypłacie kwalifikowanej podlegają środki przypadające byłemu małżonkowi w wyniku podziału majątku wspólnego (art. 126), środki, które nie zostaną przekazane (ex) małżonkowi przekazywane są (w formie jednorazowej wypłaty) osobom wskazanym przez zmarłego (beneficjentowi), a jeśli beneficjent nie został wskazany, wchodzi w skład spadku (art. 132 ust.1), jeżeli (ex)małżonek nie posiadał rachunku w O.F.E. fundusz, do którego należał zmarły, otwiera mu taki rachunek (art. 128). Wypłata środków zgromadzonych na otwartym rachunku może się dokonać w formie wypłaty jednorazowej na warunkach określonych w art. 129a gdy: (ex) małżonek ma przyznaną emeryturę z ubezpieczenia społecznego, albo z zaopatrzenia społecznego, albo z ubezpieczenia społecznego rolników, albo pobiera uposażenie w stanie spoczynku, ukończył: 60 lat kobieta i 65 lat mężczyzna i nie nabył prawa do emerytury lub uposażenia w stanie spoczynku, zgromadzone na utworzonym rachunku środki nie są wyższe niż określona w tym przepisie (ust. 1 pkt 3) kwota. Z treści art. 129a wynika, że otwarcie rachunku, o którym mowa w art. 128 ust. 1 dotyczy wszystkich (ex) małżonków uprawnionych, a więc także osób, które: mimo prawnej możliwości nie zdecydowały się na członkostwo w O.F.E. (osoby urodzone w latach 1949 - 1968), nie miały prawnej możliwości nawiązania członkostwa w O.F.E. z tego powodu, że: urodziły się przed 1 stycznia 1949 r. albo podlegały zaopatrzeniu społecznemu, albo podlegały ubezpieczeniu społecznemu rolników. Ustawodawca przyznał członkom O.F.E. prawo zadysponowania tylko (tzw. swoją) połową zgromadzonych środków. Druga natomiast połowa (należna małżonkowi z tytułu wspólności majątkowej) ma pozostać w systemie, jako swego rodzaju dodatkowa składka mająca powiększyć stan konta (ex) małżonka. Jeśli osoba uprawniona nie podlega obowiązkowi ubezpieczenia, to kwota ta jest „niejako przechowywana” przez fundusz do czasu osiągnięcia przez tę osobę wieku emerytalnego.

Prezentując przepisy regulujące zasady postępowania funduszu w takich sprawach i w związku ze stanowiskiem Sądu, według którego przepisy te winny być wykładane celowościowo, należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego i jednolitym stanowiskiem doktryny prawa ubezpieczeń społecznych, przepisy prawa ubezpieczeń społecznych powinny być wykładane ściśle (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 9 listopada 1999 r., II UKN 187/99, OSNAPiUS 2001 nr 4, poz. 121; z 16 sierpnia 2005 r., I UK 378/04 OSNP 2006 nr 13-14, poz. 218), co oznacza w zasadzie prymat dyrektyw wykładni językowej w odniesieniu do pozostałych metod wykładni, w tym wykładni systemowej i wykładni historycznej lub celowościowej (por. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2008 r., II UK 315/07, niepublikowany). W okolicznościach rozpoznawanej sprawy oznacza to, że przepisy ustawy o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych przewidziały prawo zadysponowania tylko połową zgromadzonych środków, wskazując że „druga połowa” (należna małżonkowi z tytułu wspólności majątkowej) pozostaje na koncie - zgodnie z art. 129a ust. 1 pkt 1 - do czasu złożenia wniosku o wypłatę z decyzją przyznającą między innymi uposażenie w stanie spoczynku.

W wyroku z dnia 4 czerwca 2008 r., II UK 12/08 (Służba Pracownicza 2008 nr 10, s. 23), Sąd Najwyższy uznał, że art. 111 ust. 1 w związku z art. 22 ust. 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych nie narusza art. 67 ust. 1 Konstytucji RP, zaś konstytucyjne prawo do zabezpieczenia społecznego (art. 67 ust. 1 Konstytucji RP) obejmuje także - wynikający z przyjętej przez ustawodawcę techniki realizacji tego prawa - obowiązek zawarcia przez ubezpieczonego umowy z otwartym funduszem emerytalnym. W uzasadnieniu tego wyroku zwrócono uwagę, odnosząc się do założeń reformowanego systemu ubezpieczeń, że składka w ubezpieczeniach społecznych jest wprawdzie osobistym wkładem ubezpieczonego, ale z przeznaczeniem na tworzenie ogólnego funduszu ubezpieczeniowego, z którego prawo do świadczeń czerpią ci ubezpieczeni, którym ziści się określone ryzyko socjalne w pewnej proporcji do wcześniej opłacanych składek. W konsekwencji odprowadzana do otwartego funduszu emerytalnego część składki na ubezpieczenie emerytalne nie stanowi własności ubezpieczonego, co wynika zarówno z ubezpieczeniowej konstrukcji prawa do emerytury jak i z przyjęcia założenia, że pomimo ustawowego podziału składki na część finansowaną przez ubezpieczonego i płatnika, składki na ubezpieczenia społeczne są nadal finansowane przez płatnika. Należy zwrócić uwagę, że w związku z nałożeniem na pracodawców obowiązku ubruttowie-

nia wynagrodzenia (przychodu) pracowników od 1 stycznia 1999 r. o wartość obciążających ich składek, w tym na ubezpieczenie emerytalne (art. 110 ustawy systemowej), składka ta stanowi w części finansowanej w istocie w dalszym ciągu przez pracodawcę część prawa majątkowego pracownika do wynagrodzenia określonego brutto, a z punktu widzenia szerokiego zakresu podmiotowego obowiązku składkowego - prawa majątkowego ubezpieczonego do przychodu stanowiącego podstawę wymiaru składki (por. w tym zakresie także wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 stycznia 2001 r., K 17/00, OTK 2001 nr 1, poz. 4). Składka odprowadzana do otwartego funduszu emerytalnego jest częścią tej właśnie składki, a zatem wprowadzenie obowiązku jej odprowadzania należałoby postrzegać nie przez pryzmat prawa własności, ale nakazu ochrony innych niż własność praw majątkowych, podobnie jak w przypadku prawa do emerytury, której prawo własności nie obejmuje (art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji RP). Kwestia konstytucyjności obowiązku składkowego powinna być rozważana przez pryzmat art. 67 ust. 1 Konstytucji RP, a nie przez zarzut naruszenia prawa własności. Przepis art. 67 ust. 1 Konstytucji RP stanowi, że „obywatel ma prawo do zabezpieczenia społecznego w razie niezdolności do pracy ze względu na chorobę lub inwalidztwo oraz po osiągnięciu wieku emerytalnego. Zakres i formy zabezpieczenia społecznego określa ustawa”. Przepis ten jest skierowaną do państwa normą, która z jednej strony nakłada na nie obowiązek stworzenia regulacji prawnych zapewniających realizację prawa każdego obywatela do zabezpieczenia społecznego, a z drugiej - udziela ustawodawcy kompetencji do uregulowania kwestii związanych z przedmiotowym prawem. W konsekwencji, zgodnie z art. 67 ust. 1 Konstytucji RP każdemu przysługuje prawo do zabezpieczenia społecznego w ramach określonych w ustawie, która ustanawia warunki nabycia, trwania i utraty tego prawa, w tym formy i zakres świadczeń.

Odnosząc te uwagi do niewątpliwych okoliczności faktycznych rozpoznawanej sprawy, należy stwierdzić, że regulacja przyjęta w art. 129a, 131 i 133 ustawy z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych nie narusza przedstawionych wyżej zasad, bowiem odprowadzana do otwartego funduszu emerytalnego część składki na ubezpieczenie emerytalne nie stanowi własności ubezpieczonego, mając na względzie z jednej strony ubezpieczeniowy charakter prawa do emerytury, z drugiej zaś przyjęte w systemie założenie, że pomimo ustawowego podziału składki na część finansowaną przez ubezpieczonego i płatnika, składki na ubezpieczenia społeczne są nadal finansowane przez płatnika. W ocenie

Sądu Najwyższego, przyjęta w ustawie konstrukcja, według której fundusz dokonuje wypłaty kwalifikowanej połowy środków zgromadzonych na rachunku zmarłego małżonka (art. 131 ust.1), zaś druga połowa (należna małżonkowi z tytułu wspólności majątkowej) pozostaje w systemie i jest „przechowywana” przez fundusz do czasu osiągnięcia przez tę osobę wieku emerytalnego, jest zgodna z zasadą zawartą w art. 67 ust. 1 Konstytucji RP, w myśl której każdemu przysługuje prawo do zabezpieczenia społecznego w ramach określonych w ustawie.

Konkludując, skoro podstawa zarzutu naruszenia prawa materialnego jest w pełni uzasadniona, a pozwany [...] Otwarty Fundusz Emerytalny zastosował prawidłowo przepisy ustawy z dnia 28 sierpnia 1997 r., należało uwzględnić jego skargę kasacyjną i orzec jak w sentencji po myśli art. 398¹⁶ k.p.c. O kosztach orzeczono po myśli art. 102 k.p.c.

=====